

LETO I. - 1959-60

3

1. MAJ 1960

NAJDIHOJCA

IZ HAJDINE

Naslovno stran ilustrirala
Vinko Širovnik 7. b in Ivan Lampret 6. a razred

IZDAJA LITERARNI KROŽEK OSNOVNE ŠOLE
V HAJDINI

05: 908 (497.12 Ptuj)

*Žaključno številko našega
šolskega literarnega lista,
ki ga izdajamo v počastitev
Praznika dela, poklanjamo
slovenskemu mladinskemu
pisatelju Oskarju Hudalesu
v znak naše hvaležnosti.*

Literarni krožek osnovne šole v Hajdini

S- 8831

Spoštovani tovariš pisatelj Hudales!

Iz mnogih Vaših prelepih knjig, ki jih radi čitamo, smo spoznali Vašo resnično ljubezen, ki jo že dolga leta razdajate slovenski mladini.

V tem šolskem letu smo bili učenci hajdinske šole prav neposredno deležni Vašega res toplega odnosa do mladine, Vaše skrbeče ljubezni do mladega rodu.

Iskrena hvala!

Da bi Vaše umetniško pero še dolgo, dolgo ustvarjalo v veselje in korist slovenskih šolarjev ter da bi nam tudi v bodoče ofiranili Vašo prijazno naklonjenost — to si srčno žele Vaši hvaležni hajdinski pionirji!

Prosimo Vas, spoštovani tovariš pisatelj, da sprejmete z našo zahvalo tudi naše srčne prvomajske pozdrave!

Za uredniški odbor,
vse naše mlade sodelavce
in čitatelje:

Artenjak Stanko
Lenart Marija
Sagadin Hedvika
Cartl Franc

Ilustrirala Jerenko Kristina 8. razred

1. Najdihojca — pionir,
zdaj mladinec, ni hudir,
že postal sem in se smejem.
Saj že žito sam posejem,
ko očeta ni doma,
sam opravi, kar se da.
2. Dolge hilače, dopetače
skrivajo že močne krače . . .
In v rokavih mišice
pojejo kot ptičice,
kadar kopljem, kadar sekam.
Saj zdaj prav nič več ne vekam.
3. Že na delo pridno grem
in na to ponosen sem.
Delam z roko, vmes pa z glavo;
to je pač edino pravo.
4. Ko iz šole zdaj izstopim
in v življenje se napotim,
delal pridno bom zase
in za skupnost, to se ve.

Skupno delo učencev 8. razreda

ŽAKLJUČNA BESEDA UREDNIŠKEGA ODBORA

Ž občutkom zadovoljstva in veselja zaključujemo s tretjo številko »Najdihojce« naše enoletno delo. V to delo smo morali vložiti mnogo truda. Za ves čas in trud, ki je bil potreben za to delo, nam ni žal.

Številke našega šolskega lista nas bodo še v poznejših letih veselo spominjale na našo šolsko dobo. Vemo, da bomo še čez mnoga leta radi pogledali naš list »Najdihojco« in s ponosom govorili takratnim otrokom: »Le pogledjte, to sem napisal jaz, ko sem hodil še v šolo in sem bil tako majhen, kot ste sedaj vi!«

V to zadnjo številko »Najdihojce« smo vključili predvsem prispevke naših tovarišev in tovarišic iz 8. razreda. Tako smo se odločili zato, ker mi letos zapuščamo šolo in potem ne bomo imeli več prilike sodelovati pri hajdinskem šolskem listu. Vseeno se bomo tudi vnaprej zvesto zanimali, kako bodo naši nasledniki nadaljevali delo, ki smo ga mi letos začeli.

Iz srca se zahvaljujemo spoštovanima tovarišema učiteljema Jožici Iglarjevi in Jožetu Majcenu. Uvedla sta nas v šolsko literarno delo, ki nam je prineslo sicer dosti dela, a tudi izrednega veselja. Kako smo zadovoljni, ko sedaj čutimo, da tudi mi Hajdinci nekaj zmoremo, če se potrudimo. Seveda pa vse naše delo ne bi prišlo do izraza, če nas domače DPM ne bi podprlo z denarno podporo.

S posebno hvaležnostjo se bomo spominjali tudi spoštovanega direktorja Ptuijske tiskarne tovariša Viktorja Tomaniča in naših zvestih tovarišev tiskarjev Jožeta Klemenčiča, Vilija Polajžerja in Stanka Lepeja.

Vsem, prav vsem, tudi našim tovarišem dopisnikom — lepa hvala!

Uredniški odbor: Sagadin Hedvika, Cartl Franc, Artenjak Stanko, Lenart Marija

Naše voščilo

*Dragi naš tovariš Tito,
rož'ce tri smo dali v kito;
čez sončne hribe, širno plan,
pošiljamo Ti jo za rojstni dan.*

*Prva rož'ca je ljubezen,
ki gojimo jo do Te,
in je vzniknila že takrat,
ko boril si se za vse.*

*Druga rož'ca je zvestoba,
ki cvetela bo do groba,
nosil jo je partizan,
Tvoja bo za rojstni dan.*

*Tretja rož'ca je delavnost,
v katero vključeni smo vsi,
čim več bi zgradili radi
v naši Jugoslaviji.*

*Iz srca Ti vsi želimo,
da bi dolgo let živel,
da bi baržo nam krmaril
varno, kot si jo doslej.*

Prvomajski pozdravi

Prvi pozdrav pošiljamo Tebi, dragi naš tovariš Tito, ki si se največ boril za pravice delovnega ljudstva!

Lep prvomajski pozdrav tebi, ki se trudiš ob stroju za večjo proizvodnjo,

tebi, ki se globoko pod zemljo boriš s krampom v roki,

tebi, ki se od zore do mraka potiš na polju, obračaš zemljo in nam režeš vsakdanji kruh,

tebi, ki s peresom v roki skrbiš, da bi bilo nam vsem lepše in boljše.

Pozdravljamo tisti dan, ko sta se združila srp in kladivo in je rdeča zastava svobodno zaplapolala pod sinje nebo.

Delu čast in oblast!

Drevenšek Marica, Nahberger Danica 8. razred

Izbrali sva si enak poklic

Obe sva doma iz prelepe Gerečje vasi. Že vsa leta hodiva skupaj v šolo in že 4 leta sediva skupaj, zato sva se tudi odločili, da si izbereva enak poklic: trgovski poklic.

Moja prijateljica ima že zagotovljeno učno mesto. Za njo se je zelo pozanimal njen očka in ji z veseljem poiskal mesto. Mene pa iz dneva v dan tarejo skrbi, kje me bodo sprejeli. Kadar gre moja mama v Ptuj, ji vedno naročam, naj gre vprašat v trgovino, če bi sprejeli vajenka. Potem že vsa nestrpna čakam, kdaj bodo zaškripala vrata in bo vslopila mama v kuhinjo. Ko pride, je prvo vprašanje, če je kje dobila mesto. A do sedaj še nisem dočkala odgovora, ki bi me neizrečeno osrečil. Moje veselje se spremeni v žalost, iz oči pa mi pritečejo debele grenke solze. Marsikatero noč ne zatisnem očesa, ampak premišljuje, kam se bom podala, če ne dobim mesta v trgovini. Zelo si želim, da bi se moja želja uresničila, kakor se je uresničila prijateljici Marici.

V današnjem času ima vsak človek možnost, izučiti se kakšnega poklica, naj bo bogataš ali revež.

Zato tudi v meni tli upanje, da bom dosegla svoj cilj. Če se mi posreči, pa bova s prijateljico Marico zopet skupaj stopili v najino novo življenje.

Naj živi 1. maj!

*Prvi maj se bliža nam,
veseli se vsak ga državljan.
Še rožica na vrtu pohiti,
da se do praznika že razcveti.*

*Rdeče zastave raz hiš plapolajo
in v vetru pomladnem se poigrajo.
V veselje delovnih ljudi,
naj praznik »Prvi maj« — živi!*

Malger, Cafuta, Jerenko 8. razred

Ilustrirala Š. Drevenšek 8. r., A. Žibrat 6. b r.

Gmajna je oživela

Ko narava ozeleni in odpre cvetje, ko zemlja zaduhti v novi rodovitnosti, oživi tudi naša gmajna.

Ob nedeljskih popoldnevih, včasih pa tudi ob delavnikih, se zbere na gmajni cel roj otrok, kakor da bi bile tu posute same slaščice. Vrtišč se razlega daleč po vasi, celo predšolski otroci se podijo za

žogo po gmajni. Včasih zadene žoga mlajšega igralca tako, kot bi vanj udarila strela. Žoga šviga iz roke v roko in v trenutku zadene tudi najboljšega igralca. Takrat je vse na kupu, se smeje in ploska. Nekdo zakriči: »Strel! Bravo, sedaj smo te pa le zadeli!« Tako se zgodi, da tudi šibkejši včasih zmaga. Ta igra je tako zanimiva, da je otroci ne končajo prej, dokler jih tema ne spomni, da je treba domov. Takrat zavlada na gmajni tišina, le žabe prirejajo svoj večerni koncert. Mi pa se še v sanjah podimo za žogo in krillmo z rokami.

Kadarkoli bomo v poznejših letih šli mimo gmajne, bo naš spomin splaval nazaj v mladostna leta in spomnili se bomo tudi veselja, ki smo ga uživali na naši gmajni.

Galun Ivanka 3. b razred

V našem hlevu

Mama je šla v hlev molst Šeko, jaz pa sem morala v kuhinji paziti brata. Bilo mi je dolgočasno, zato sva šla za mamo. Sedla sva na hlevski prag in gledala. Pod stropom je bilo pripeto staro gnezdece. Naenkrat zagledam, da v gnezdecu nekaj miglja. Starejši brat je rekel, da je podgana. Ko sva pa natančneje pogledala, sva videla, da je lastovka. Zelo smo se začudili in se razveselili. Ali je res že pomlad?

Varžič Emica 7. a razred

Ugasnila je lučka . . .

Bil je prijeten večer. Sonce je pravkar zatoniло za temnimi pobočji gora in zapihljala je prijetna sapica, ki me je hladila, ko sem se s kolesom vračala domov. V mislih sem bila bolj doma kot na cesti, kjer si vedno v življenski nevarnosti.

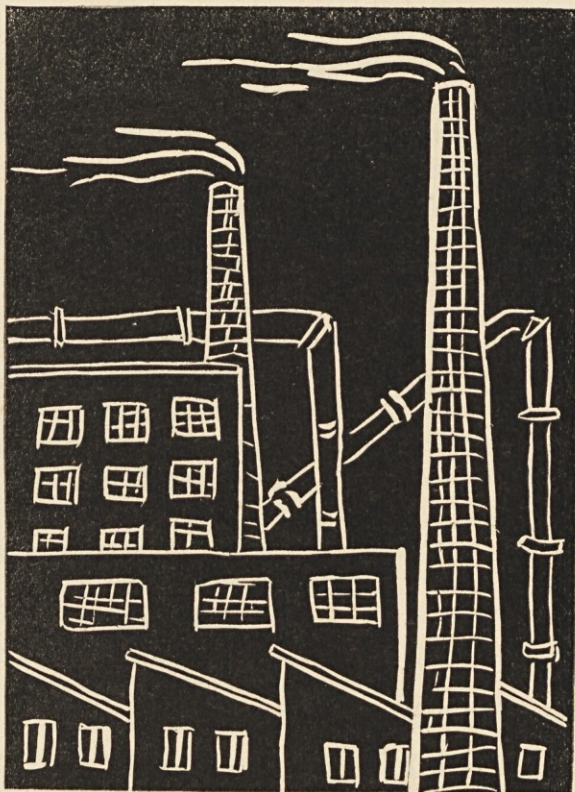
Počasi sem vrtela kolo ter razmišljala to in ono. Pripeljala sem se do ovinka in obenem do križišča cest. Ob robu ceste je tekla majhna deklica, ki se je vračala iz šole. Zagledala se je v metuljčka, lepega rumenega citrončka, ki je letel preko ceste. Deklica ga je hotela ujeti. Izza ovinka pa je prav takrat pridrvel avto ter zadel deklico tako nesrečno, da je obležala na cesti.

Z zahajajočim soncem vred je ugasnila tudi lučka življenja male Marjetke, metuljček pa se je zgubil na bližnjem travniku . . .

Zadnik Ivanka 6. a raz.

*Življenje
v našem
naselju
v Kidričevem*

Ilustriral
Gojkovič Viktor
6. b razred

Ob veliki tovarni aluminija in glinice se razprostira naselje Kidričevo in šteje približno 2.000 prebivalcev. Mogočna tovarna, ki v njej dela mnogo delavcev, vzdržuje naše naselje. Aluminij, ki ga tu pridobivajo, izvažamo tudi v druge države. To veliko tovarno so začeli graditi Nemci, ker so bili prepričani, da bodo ostali na naši zemlji večno. Toda zmotili so se. Naša zmaga jih je pregnala od nas. Naši delavci so še bolj pridno prijeli za lopate in tovarno dogradili. Iz dveh visokih dimnikov se noč in dan suklja dim. Stroji neprestano ropočejo in za nje ni odpočitka, kajti če bi prenehali, bi nastala velika škoda v proizvodnji. Tovarna in naselje ob njej se imenuje po heroju Bortsu Kidriču.

Prebivalci so po večini Štajerci iz bližnjih krajev. Nekaj pa je še Hrvatov, Primorcev in Gorenjcev. Ljudje se med seboj dobro razumejo, radi drug drugemu pomagajo in to je lepo. Pridne delavske roke so že marsikaj zgradile: veliko šolo, trgovino, mlekarino in mesarijo. Toda vse to je malenkost napram veliki tovarni, ki je znana po vsem svetu.

V tovarni dela tudi moja mama. Zjutraj ob 7. uri kliče sirena delavce k delu; kakor mravlje se vsujejo skozi železna vrata in veselega obraza stopijo za stroj in pridno delajo. Zakaj tudi ne bi pridno in z veseljem delali, saj tovarna ni več last kapitalistov, ki so ubogega delavca izkoriščali.

Skrbinšek Franc 6. a razred

1. maj — praznik dela

*Ker danes praznik dela se praznuje
in ljudstvo danes vso miruje,
ker danes res je praznik dela,
je vsa Republika vesela.*

*Tovarne, stroji, vsi stojijo,
vsi delavci se veselijo,
ker v službo danes treba ni
doma naj vsak se razvedri!*

Skupinski Izdelek učencev 6. b razreda

V mladih rokah zvene krampi in lopate . . .

Komaj se zima poslovi, že se zbirajo mladinci in mladinke iz vseh krajev naše države v mladinske delovne brigade. Pridruži se jim tudi napredna mladina iz tujih držav.

Že od rane zore zvene na deloviščih krampi in lopate, iz mladih grl pa doni vesela pesem o delu.

Naša mladina je na svoje uspehe res lahko ponosna. Koliko železniških prog in prekrasnih avtomobilskih cest že krasi našo domovino!

Kmalu bo prišel čas, ko se bomo tudi mi z veseljem vključili v mladinske delovne brigade. Zato že sedaj z zanimanjem zasledujemo radijska in časopisna poročila o življenju in delu v mladinskih delovnih brigadah. O tem nam pripovedujejo mnogo veselega tudi brigadirji, ki se vračajo s proge ali ceste. Mladina si v brigadah pridobi mnogo koristnega znanja. Marsikdo si tam izbere svoj poklic. Po končanem dnevnem delu si brigadirji organizirajo tudi prijetno razvedrilo in se zabavajo.

Res, lepo je v naši domovini biti mlad!

Kar mnogo rok zgradi, lahko ena sama uniči

Nekega jutra sem hodil po gozdu in žvižgal. Opazil sem dva dečka, ki sta drezala v mravljišče. To me je zbolelo pri srcu. Stopil sem k njima in ju prijel za ramena. Vprašal sem ju, zakaj to počenjata. Nista mi odgovorila. Odlomil sem šibo in ju napodil. Nato sem stopil k mravljišču in ga kar z rokami popravil. Stekel sem domov in povedal tudi mami, kaj sem storil. Ta dogodek v gozdu mi bo ostal v spominu vse življenje. O tem dogodku smo se tudi v šoli pogovarjali.

Tovariš učitelj nam je povedal, da so mravlje pridne, delavne in koristne živalice. Lahko se po njih vzgledujemo. Jožek je nato dodal: »Tudi čebele so marljive delavke. Živijo v velikih družinah in delajo za skupnost. Lenuhov ne trpijo.« Tovariš učitelj nadaljuje: »Tudi ljudje živimo v skupnosti in delamo za skupnost. Žal, da nekateri tako radi uničujejo to, kar je skupnost napravila. Ali poznate kak tak primer?«

Anica: »Franci iz Sp. Hajdine je obmetaval prometne znake in pri tem ni nič pomislil na njih pomen in važnost.«

Tonek: »Ludvik je lansko leto rezal mlado, komaj zasajeno sadno drevje ob cesti.«

Pri tem pogovoru smo spoznali, kako nespametno in škodljivo je, če kak lahkomišeln otrok v svojo zabavo obmeta cestno prometna znamenja ter jih s tem poškoduje ali celo uniči. Tak otrok pač ne pomisli, da spravlja s tem v nevarnost ljudi, ki hodijo po cestah.

Ko bi vsi otroci tako mislili, potem se ne bi nikdar zgodilo, da bi to kar mnogo rok gradi, uničevala ena sama roka.

Ali res nismo več vraževerni?

Mnogh ljudi se še drži starokopitnost in vraževerstvo. Verjamejo v razne čarovnije, v čudeže in v vse, kar kje slišijo. Navadno nasedajo takim novicam stare ženice in jih potem prav skrivnostno pripovedujejo dalje.

Poznam mnogo ljudi, ki še verjamejo, da so na svetu čaravnice, ki prinašajo srečo ali pa nesrečo v hišo. Prav tako še verjamejo

prerokovalkam, ki s svojim »hokus pokus« prelističijo lahkovjerne ljudi. Seveda pa ne povedo nobene besede zastonj. Nekoč sem slišala neko ženico, ki je pravila, da so se v starih časih dogajali veliki čudeži. In ko sem jo vprašala, zakaj se danes več ne dogajajo, mi je odgovorila: »Kako se bodo pa danes dogajali čudeži, ko pa je svet tako pohujšan, posebno pa še mladina.« Ko sem ji odgovorila, da popolnoma nič ne verjamem, je začela skoraj jokati. »Saj pravim, saj pravim, da je svet pogubljen, ko pa otroci nič več ne verjamejo.«

Sama sem trdno prepričana, da ni na svetu ne čarovnic in nikogar, ki bi delal čudeže. Verjamem samo to, kar vidim in slišim od pametnih ljudi. Danes se ves mladi rod umika lažnivemu mišljenju, ker ga izobrazba, izkušeno delo in življenje obračajo na pravo pot. Zato se nam zdi prav smešno, da še kdo veruje v vraževerskim izmišljotinam.

Kampl Ljubo 2. a razred

Prvi maj

*Prišel je, prišel 1. maj
ptički so prišli
z juga nazaj.*

*Veselo žgolijo, se
veselijo, ker je v
deželi zopet pomlad.*

Moj stric

Nekega dne sem se spomnila strica, ki je invalid in se vedno vozi v vozičku na štiri kolesa. Prosila sem mamo, da mi pove, kako se je stric ponesrečil. Mama mi je pripovedovala žalostno, a resnično stričevo zgodbo:

Bilo je pred 18 leti, ko je naša domovina ječala pod nemškim nasiljem in trdo fašistično pestljo. Vsi zdravi slovenski fantje so morali takrat v nemško vojsko. Da bi se stric temu izognil, se je nekaj časa skrival pri domačih ljudeh, pri sorodnikih ali pri znanclih. Ker pa je tudi to odmikanje postajalo čim dalje bolj nevarno, si je dal operirati krčne žile na nogah. Toda tudi to mu ni nič pomagalo. Kljub njegovim bolnim nogam so ga skoraj vsak dan iskali in zasledovali. Prav takrat je zvedel za prve partizanske četice, ki se zbirajo v pohorskih gozdovih in ki se borijo za svobodo vseh jugoslovanskih narodov. V neki temni noči je odšel od doma in se pridružil pogumnim pohorskim partizanom. Bilo je to v zimskem času. Tisto leto je bilo izredno dosti snega in tudi mraz je hudo pritiskal.

Pohorski partizani so bili na pohodu. Ker stric ni mogel hitro hoditi, je v visokem snegu zaostal. Ko so drugi partizani opazili, da je stric nekje zaostal, so ga šli iskat. Ker ga niso našli, so to sporočili moji teti. Teta je vsa preplašena vzela sanke in se skupno z drugimi tovariši partizani podala na Pohorje. Niso ga iskali zaman; našli so ga vsega zmrzlega. Komaj se je še gibal. Čeprav je težko govoril, vendar je naročil partizanom da naj pridejo ponj, ko si bo opomogel, rad bo šel z njimi v pohorske gozdove, kjer se kuje svoboda. Žal se mu ta njegova želja ni izpolnila. Zmrznil mu je kostni mozeg v nogah in revež od tedaj ne more več hoditi. Odpekljali so ga v bolnico in je po dolgem času vendarle okreval.

Po osvoboditvi je šel stric vsako leto na državne stroške v razne toplice in zdravilišča. Tam so mu pomagali vsaj toliko, da se sedaj lahko vozi z vozičkom na štiri kolesa.

Mama je končala žalostno zgodbo. Zastrmela sem se se ji v oči in videla, da sta se ji po trudnem licu potočili dve svetli solzi.

Stričeva usoda me je zelo ganila. Kljub teži njegove bolesti je vedno dobre volje in nam mnogokrat pove tudi kaj smešnega in veselega. Vzgaja nas v ljubezni do domovine. Na njegovem obrazu ne zasledimo nikdar žalosti.

Ali ni naš stric čudovit!?

Delovne roke moje mame

Kako neizmerno sem srečen, ker še imam mamico. Od zore do mraka so njene pridne roke pri delu. Večkrat jo opazujem, kako se zvečer vsa izmučena vsede na stol in premišljuje s prekrižanimi rokami, kaj bo z nami, ko nas vihar življenja ponese v svet. Njene zdelane roke negibno leže v njenem naročju. Takrat si mislim: Vso skrb za dom in družino nosi moja mama. Trdo delo je vtisnilo v njene roke trde žulje in zdaj so kakor razorana brazda. Vsa njena velika ljubezen, njeno trpljenje in žrtve so zapisane v njenih rokah, v njenih delovnih rokah.

Ko sedaj ob Prazniku dela počastimo vse delovne ljudi, se še posebno spomnimo na delovne roke naših neutrudljivih mamic, ki so vredne vsega spoštovanja.

V kinu

Z dvema prijateljema sem si v Mariboru ogledal film »Doživljaji kapetana Vajta«. Že pred pričetkom filma sem na ulici poslušal pogovore mladih fantov, ki so se menili zdaj o tem, zdaj o onem filmskem junaku. Zato sem še z večjim zanimanjem stopil v kinodvorano, ker sem vedel, da bo film zanimiv.

Pred vrati je bila takšna gneča, da so me skoraj pohodili, ko sem se prerival do vhoda. Bal sem se namreč, da ne bi zamudil predfilma, ki je prikazoval smučarske skoke v Planici. V kinodvorani sem imel smolo, ker sem sedel za nekim visokim moškim, ki mu niti preko ramen nisem videl. Obračal sem svoj vrat v levo in desno, naprej in nazaj, kakor žirafa v zagrebškem živalskem vrtu. Moj prijatelj na levi strani je bil toliko uvideven, da mi je sedež zamenjal. Težko sem pričakoval prvega smučarja, ki se bo spustil po zaletišču in zaplaval po zraku. Ko je prišel na vrsto Recknagel Helmut, me je kar dvignilo s sedeža od navdušenja, da sem ga končno le videl. Nato je bil predfilm pri kraju in v dvorani so prižgali luči.

V nekaj minutah so se na platnu že svetila imena nastopajočih igralcev, ki pa me ne zanimajo in se niti ne potrudim, da bi jih prečital. V dvorani se naenkrat zasliši cepetanje z nogami, kajti na platnu smo pravkar gledali prizor, kako kapetan Vajt zasleduje indl-

janski tabor. Ali ga bodo opazili ali ne? Radoveden sem. V dvorani je vse tiho, na platnu se nudi grozen prizor: kapetan Vajt zakolje nekega Indijanca. Ko se neki kavboj in Indijanec boksata in obdelujeta, mi mladi gledalec portne ravnilo med rebra. Ker so me doma učili, da se ne smem prelepiti, sem pustil svojega napadalca pri miru, čeprav me je še potem nekajkrat brcnil z nogo. Noge sem zravnal tako, da sem se samo dotaknil neke ženske, ki me je pa začela glasno zmerjati. Oba moja prijatelja sta se mi začela smejati in me zbadala: Zakaj ne posnemaš Vajta? Nisem se zmenil za zbadanje, ker so se ravnokar odvijali na platnu najzanimivejši dogodki iz filma. Malo zatem so se gledalci začeli vstajati in oblačiti. Film je bil pri kraju.

Domov grede sem razmišljal o filmu, ki mi je zelo ugajal. To je bil moj drugi film, ki sem ga videl.

UČENCI VSEH RAZREDOV
ČESTITAJO SVOJIM TOVARIŠEM UČITELJEM,
TOVARIŠICAM UČITELJICAM,
ŠOLSKEMU ODBORU, DRUŠTVU PRIJATELJEV MLADINE
IN PIONIRSKEMU STAREŠINSKEMU SVETU K

Prazniku dela - 1. maju

PRAV TAKO ČESTITAJO TUDI VSEMU DELOVNEMU LJUDSTVU
NAŠEGA ŠOLSKEGA OKOLIŠA
IN PREDSTAVNIKOM NAŠE LJUDSKE OBLASTI

Dolajžer Marija 7. a razred

Šport v šoli

Naša šola je na podeželju in marsikdo misli, da tu, kjer obiskujejo šolo kmečki sinovi in hčere, ni razvita fizkultura. Toda moti se! Vsakdo, ki gre mimo naše šole lahko vidi živahen živ - živ na telovadišču, kjer se uredimo in utrjujemo svoje mišice. Šport nas zanima,

zato zasledujemo po časopisih in radiu športna poročila in tudi razne tekme si radi ogledamo, če so le kje v naši bližini.

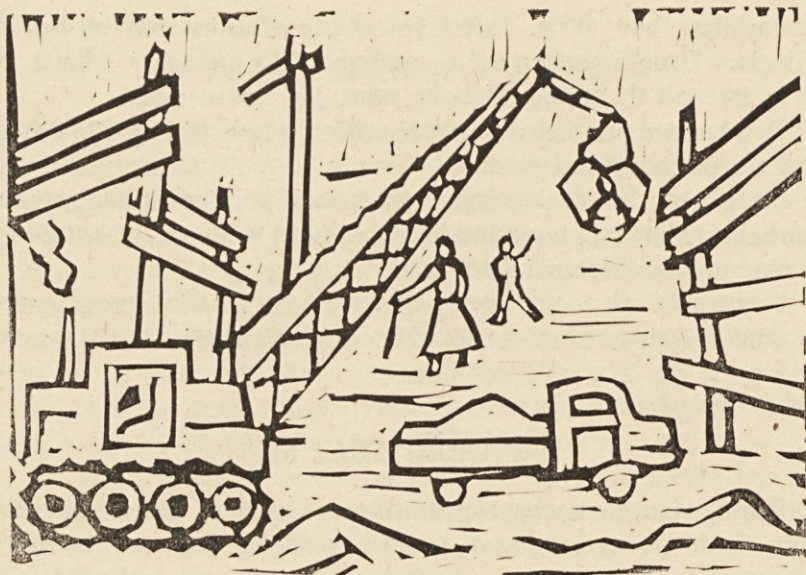
Na naši šoli se zaradi pomanjkanja telovadnice ne more gojiti fizikultura skozi vse leto, pač pa se tem bolj goji preko poletnih mesecev. V tem času izkoristimo vsako možnost. Najraje imamo igre z žogo in proste vaje. Uspeh našega skrbnega in požrtvovalnega dela pa se pokaže na Pionirskem festivalu v Kidričevem. Na Dan mladosti se zbere na prostranem stadionu šolska mladina Dravskega polja. Učenci tekmujejo v najrazličnejših panogah športa: v tekih, v skokih v daljino in višino, z različnimi rajalnimi točkami (lansko leto so se posebno izkazale »Zvezdice«) in s plesi (gledalce je navdušil »Šošarski ples«). Najostrejša borba med šolci pa se je odvila v igri »med dvema ognjema«. Poleg štafete pa poskrbijo za pestrost programa še šaljivi tek v vrečah, polževe dirke s kolesi in tek na hodalkah. Uspeh našega tekmovanja pokaže ocenjevalna komisija, ko prešteje naše točke. Tudi letos upamo, da ne bomo žrtvovali časa zaman. Z veseljem se spominjamo lanskega festivala, ki nam je dal vzpodbudo za nadaljnje tekmovanje. Tako tudi letos nestrpno pričakujemo 25. maj, ko bomo preizkušali svoje moči in spretnosti in upamo, da bomo pokazali naš napredek.

Rezultati, ki jih doseže naša ekipa (skupina) so poplačani s priznanjem. Že dve leti smo si s požrtvovalnim delom priborili prehodni pokal. Naša želja je, da si ga letos priborimo v trajno last. Ali bo nam le uspelo?

Napisali in ilustrirali Papež In Pesek 6. b razred

Stroj — nepogrešljiv pomočnik

Najina sošolka naju je povabila naj greva gledat, kako stroji pomagajo človeku pri gradnji elektrarne. Ker naju je zanimalo, sva se takoj odločili. Iz šole sva šli po glavni cesti in v Hajdošah zavili na vaško pot. Kmalu sva prispeli do doma najine sošolke, kjer naju je sprejela njena mati. Nisva se dolgo mudili, ampak sva nadaljevali pot, ki je vodila do Drave. Že med potjo smo skozi grmovje videle velik nasip, ki se je šopiril sredi reke in zaslišale smo ropotanje strojev. Kmalu smo zagledale orjaške buldožerje in bagre. Ko smo jih nekaj časa tiho občudovale, smo se pričele razgovarjati. Marija je rekla: »Joj, kdaj bi človeške roke dvignile iz struge toliko kamenja, kot ga vidimo v tem-le nasipu! Stroj pa z lahkoto in brez težav

opravlja to težko delo.« »Toda brez človeka tudi stroj nič na koristi,« sem dostavila jaz in zamišljeno gledala v bager, ki je brez strojnika mirno ždel na obrežju. Takrat pa se oglasi nekdo izmed gledalcev: »Glejte, glejte buldožer se bo prevrnil v vodo!« Gledali smo nekaj časa, a stroj, ki je bil precej nagnjen, se je neprestano počasi obračal in opravljal svoje delo. Ne daleč od buldožerja je delal drug bager, v njem je sedel šofer, ki ga je uravnaval. Nalagal je pesek na tovornjake, ki so neprestano prihajali in odhajali.

Čas je hitro potekel in midve sva se morali odpraviti, ker se nama je mudilo na avtobus. Veselo sva še vso pot kramljali in se pogovarjali, kaj vse zanimivega sva videli na tem kratkem ogledu.

Stroj pomaga človeku pri delu in — je res njegov nepogrešljiv pomočnik.

Jakomini Zorica 6. a razred

Pri nas doma

Zvečer, ko je ura sedem, smo vsi zbrani v kuhinji.

Živahno se pogovarjamo. Vsak pove kaj novega in zanimivega. Starejša sestra in brat pripovedujeta, kako je bilo ta dan v trgovini. »Kako pa je bilo v šoli?« se oglasita mama in oče. Na to vprašanje

odgovarjamo kar štirje. Eden se oglasi: »Danes sem bil vprašan zemljepis.« Drugi: »Jutri pišemo matematično nalogo.« Mlajši brat prinese zvezek in knjigo. Pokaže nam, kaj so se učili.

Po razgovoru se otroci učimo, pišemo naloge, oče čita časopis, mama pa navadno kaj šiva.

Če potem, ko vsak svoje delo konča še ni prepozno, igramo kakšno igro. Igramo navadno le ob zimskih večerih. Poleti za take igre ni časa, pa tudi zmučeni smo.

Prepiranja ali celo pretepanja v naši družini ne poznamo. Zato smo srečni in nam je najlepše, dokler živimo še vsi skupaj.

Jakomini Danica 8. razred

Odločila sem se

Doma sem že večkrat premišljevala, kateri poklic naj si izberem. Tudi očeta in mamo je že zaskrbelo. Saj nas je mnogo otrok, posestva pa nimamo, na katerem bi se vsi preživljali. Zato sta me večkrat vprašala: »Kam si namenjena po končani osemletki?« Nikoli jima nisem znala odgovoriti.

Tudi v šoli nas tovarišica razredničarka večkrat spomni na to težko odločitev — na izbiro poklica. Res je to zelo hudo, ker se zavedamo, da bomo ležali vse življenje tako, kakor si bomo sedaj postlali.

Ni dolgo tega, ko je bila na naši šoli praktikantka iz mariborskega učiteljišča. Ker se je odločila, da bo poučevala samo slovenščino, je eno uro predavala tudi nam v 8. razredu. Ko sem zagledala to mlado učiteljico, sem se na tistem odločila, da pojdem na učiteljišče. To željo sem povedala staršem in niso mi prav nič nasprotovali. Dolgo smo se še pogovarjali o moji odločitvi. Mama mi je na koncu še dejala: »Če si se torej tako odločila, je sedaj tvoja prva skrb, da razred dobro izdelaš, da boš na učiteljišču sprejet!«

Svojega nadaljnega študija se zelo veselim. Težav, ki se bodo prav gotovo tudi pri mojem študijskem delu pojavljale, se nič ne bojim. Dobro vem, da je v današnjem socialističnem družbenem redu prva skrb vseh odgovornih tovarišev, da kar najbolj pomagajo pri izobraževanju mladine. Naša socialistična podjetja, tovarne in druge ustanove pa tudi Občinski in Okrajni ljudski odbor pomagajo mladim študentom s štipendijami. Tako upam, da bom tudi jaz prišla do poklica, ki sem si ga izbrala.

Prežih, delavec - pisatelj

Letos je minilo 10 let, odkar je umrl borec za lepšo bodočnost našega delovnega človeka, slovenski pisatelj Prežihov Voranc. Živel je v času, ko je bil slovenski narod najbolj zatiran in izkoriščen.

Bil je sin bajtarja na Prežihovem vrhu. Že v rani mladosti se je vključil v KPI, zato ga je prejšnja oblast zapirala in preganjala. V drugi svetovni vojni je mnogo pretrpel, ko so ga gestapovci prijeli in odpeljali v nemško taborišče Dachau. Tu so ga silno mučili, potem so ga pa premestili v Mauthausen. Po vojni mu je sreča naklonila, da se je vrnil v domovino. Toda razne bolezni, ki se jih je nalezl v taboriščih, so bile vzrok njegove prerane smrti.

Po vojni je zopet prijel za pero in ustvaril mnogo lepih del, v katerih izraža ljubezen do slovenskega naroda. Pred smrtjo je napisal svoje najlepše delo »Solzice«, ki jih je posvetil svoji materi. V črtici »Nagrada« nam živo opisuje krivico, katero sta občutila otroka, ki ju je izkoriščal bogat, nenasiten in pohlepen trgovec.

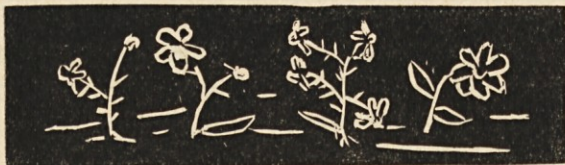
Prežihov Voranc si je kot delavec - pisatelj in borec za lepšo bodočnost zagotovil trajno mesto v naši literaturi.

Emilija Novak 2. b razred

Ilustriral Kokol Anton 6. b razred

Prosim, prosim, Prvi maj!

*Daj nam rožic, daj
Prvi maj!
Tudi takih rožic daj,
da bodo za čaj
moji bolni mamici,
ki leži v postelji!
Zdravja naši mami daj,
da vesel bo prvi maj
vsej družini naši!
Prosim, prosim — Prvi maj!*

Izgubila sem atka

Zjutraj sem zgodaj vstala, ker sem nameravala k pevskim vajam. Nenadoma sem zaslišala iz sobe jok, ki me je zelo prestrašil. Hitela sem v sobo. Tu sem videla strašen prizor. Oče je ležal na tleh in obračal oči. Ob njem je klečala mama in ga močila z mokro krpo. To pa ni nič pomagalo. Bil je že v nezavesti in čez nekaj minut je izdihnil.

Ne morem popisati žalosti, ki vlada sedaj v našem domu. Za me in mojo mamo se je začelo drugačno življenje. Oče je bil krojač in je pridno šival od jutra do večera ter skrbel za nas. Zdaj pa je vsaka skrb padla na mamina ramena,

Ko ležem večer v posteljo, vedno prisluškujem, če se bo oglasil moj ljubi atek in se bo začel z menoj šaliti. Tega pa ne dočakam več. Spomnim se na ateka in po licih mi začno liti debele solze. Čeravno imam mamico rada, pa sem sedaj spoznala, koliko mi je pomenil moj ljubi atek, ki ga nimam več.

Ob nedeljah naberem rožic in z mamo jih poneseva atku na pokopališče.

Čeravno sem še otrok, a močno občutim praznoto, ki je nastala v našem domu, odkar naju je zapustil dobri, skrbni naš oče.

Dogelšek Marija 7. a razred

Dober je domek, če ga je le za en bobek

Moja rojstna hiša stoji sredi vasi. Za hišo se vije prašna cesta, ki pelje iz Hajdine v Sela. Nekaj korakov dalje leži majhna zelena gmajna, ki služi otrokom za igrišče. Kadar poleti mnogo dežuje, se igrišče spremeni v jezero. Takrat se ob vodi prikažejo otroci s koritom in kadunjami, ki jim služijo za čolne. Seveda se marsikak »čoln«
prevrne, še preden je njegov lastnik poskusil »plovbo«. Ob takih prilikah se vsi navzoči od srca zakrohočejo. Včasih pa se razlega tudi jok, če se ponesrečenec preveč namoči. Gmajna je obenem tudi nogometno igrišče. Kadar pa jo zalije voda, igramo žogo na našem vrtu.

Naša družina šteje 6 članov. Vsi se dobro razumemo. Čeprav imamo vedno dovolj dela, najdemo dovolj časa za učenje. Ko pridemo iz šole, sedemo za mizo in napišemo domačo nalogo, potem pa se spravimo h knjigam.

Ilustrirala Lepel K. 6. b in Lampret I. 6. a razred

Mnogo lepih krajev in hiš sem že videla, toda domača hiša mi je najdražja.

»Ljubo doma kdor ga ima.« Čepprav imamo bolj skromen dom, vendar vlada v njem medsebojna ljubezen, ki nas združuje v srečno družino. Ne zamenjam ga za največje razkošje. Tudi ko bom že starejša, mi bo ostal v najlepšem spominu na brezskrbna mlada leta.

KMETIJSKA ZADRUGA

v Slovenji vasi

*čestita vsem delovnim ljudem
na svojem področju k*

prazniku dela — 1. maju

*Odkupujemo in prodajamo vse vrste kmetijskih pridelkov
in priporočamo svoje strojnotehnične usluge ter sodelovanje
v skupni obdelavi zemljišč — kooperaciji*

Ustanovili smo pionirsko zadrugo

Brali smo v časopisu in slišali po radiu, da ima že mnogo šol pionirsko zadrugo. Sklenili smo, da jo bomo ustanovili na tudi naši šoli.

Naša pionirska zadruga ima že mnogo članov. Ker še sedaj nimamo primerne zemlje, ki bi jo lahko obdelovali, bomo delali na šolskem vrtu. Poskrbeli bomo tudi za cvetice in jih nasadili okrog šole. Termovali bomo z drugimi šolami. Kar bomo pridelali, bomo prodali šolski kuhinji in s tem denarjem bomo kupili orodje in stroje.

V zadrugi sodelujejo učenci od 4. do 8. razreda. Pomoč bomo iskali tudi pri KZ v Hajdini. Kmetijski strokovnjak nam bo pomagal in svetloval pri našem delu. Tako se bomo že kot prav mladi naučili pravilno obdelovati zemljo, kar nam bo zelo koristilo.

Našo šolsko zadrugo smo imenovali po našem narodnem heroju Stanetu Petroviču.

Lepo mlado jutro se rodi . . .

V sobi je še somrak. Sedim pri oknu in strmim v daljavo, kjer se prebujata pomladansko jutro. Visoko gori na sinjem nebu se pode s severa proti jugu belkasti oblaki.

Zunaj je še vse tiho in mirno. Prisluškujem šumenju vetra, ki se poigrava z vrhovi dreves in rahlemu, nežnemu žvrgolenju drobnih ptičk. Izza oblakov na obzorju se priirine na jasno nebo prekrasno, v jutranji rosi okopano sonce. Sončni žarki se razlijejo po dolini in jo obarvajo zlatorumeno. Vsa pokrajina žari, kakor bi bila iz čistega zlata.

Ob sončnem vzhodu oživi tudi vas. Ljudje odhajajo na delo; eni v tovarne, drugi pa na polja in travnike.

Za delovnega človeka se pričinja delovni dan.

Spoštovani pionirji!

Za 1. maj, v počastitev velikega delavskega praznika vsega delovnega ljudstva širom naše domovine, bo izšla že tretja številka Vašega lista »Najdihojca iz Hajdine«.

To je Vaš list, saj ga sami sestavljate in pišete prispevke, ki so prežeti z nežno ljubeznijo Vaših mladih, ustvarjalnih src. Gotovo pa ste ugotovili, da ustvarjanje spisov, pripovedk, pesmic itd. zahteva mnogo truda preden se izkristalizira primerno besedilo. Vendar Vam za trud, ki ste ga vložili posamič ali skupno v kak izdelek, ne sme biti žal. Vaše zadoščenje je pač radost ko ugledate Vaše ustvarjalno delo tiskano v Vašem listu in še okrašeno s klíšeji.

Ponosni smo na ta Vaš list, saj smo neposredno zainteresirani skupaj z učiteljskim zborom, da se Vi mladi pionirji v hajdinski šoli čim več naučite. In prav ta list je za Vas velika šola v kateri se krešejo Vaše misli, jih uglajate in se uvajate k vztrajni ustvarjalnosti.

Le korajžno naprej, ne smete omagati na začetku poti, če se pojavi ovira; z železno voljo morate premagati vse, kar bi Vas oviralo k napredku.

Midva Vam obljubljava vsestransko pomoč s srčno željo Vam pomagati po najinih močeh, samo, da bi čim več pridobili na znanju, se tako usposobili za široko socialistično družbeno ustvarjalnost, katera pa že danes zahteva velikega, močnega, široko razgledanega ustvarjajočega duha.

Iz dna srca Vam čestitava za 1. maj, ko slavimo praznik dela in želiva, da bi se pridno učili, se čim bolj usposobili ter razširili svoje znanje, ki je neuničljivo orožje pri gradnji skupne socialistične družbe, v katero se boste vključili po končanem šolanju in postali zares vredni ustvaritelji današnjega družbenega reda.

Jakomini Ivan, predsednik DPM

Kampl Maks, predsednik ŠO

Ljubi naši pionirji in mladinci!

Ko Vas vidim, 450 naših »Najdihojc«, kako Vam srčeca igrajo, ko pozdravljajoč Praznik dela veselo mahate s tremi številkami Vašega šolskega lista, sem z vsem srcem tesno pri Vas in se otroško veselim z Vami.

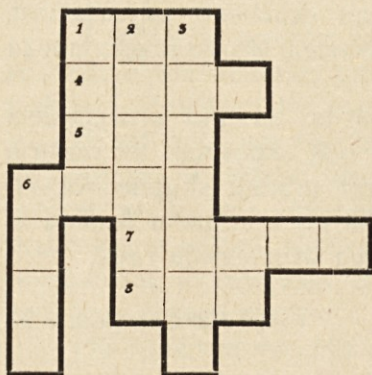
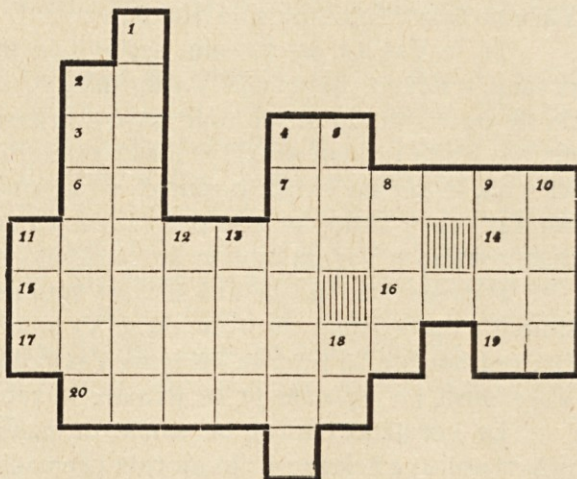
Vaš upravitelj šole

Za bistre glave ?

VODORAVNO: 2. predlog, 3. kratica za avto-moto, 4. okrajšava za okoli, 6. osebni zaimék, 7. delati risbe, 11. rimska pokrajina v srednjem podonavju, 14. tesno poleg, zraven, 15. razkošen, 16. tekočina, 17. takoj, 19. 100 m², 20. pogreška.

NAVPIČNO: 1. nalašč, 2. običajen, velika reka v Južni Ameriki, 5. orožje in telovadna potrebnščina, 8. reka v Jugoslaviji, 9. ampak, 10. reka v Siciliji, 11. poln (srb.), 12. obupavanje, 13. žensko ime, 18. kratica za matematiko.

Križanko sestavil
Drevenšek Janko 7. b razred

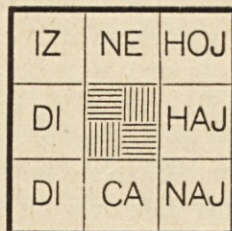
VODORAVNO: 1. kratica za Tovarno avtomobilov Maribor, 4. moško ime, 5. proga, 6. afriški ptič (mn.), 7. rob kopnega, 8. kratica za narodno osvobodilno borbo.

NAVPIČNO: partizansko ime predsednika Jugoslavije, 2. laško (fonetično), 3. drugo največje mesto v Sloveniji, 6. žensko ime.

Križanko sestavil
Arnuš Avguštin 7. a razred

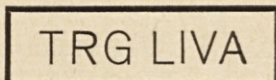
**O
B
I
L
O
Z
A
B
A
V
E**

ŠAHOVSKI KONJICEK

Skači kot šahovski konjček in dobi boš ime nekega časopisa

POSETNICA

Kako se imenuje ta gora ?

Konjička in posetnico sestavil
Svenšek Branko 7. a razred

Kolektiv
TRGOVSKEGA PODJETJA

„IZBIRA“
P T U J

POSLOVALNICA SLOVENJA VAS

čestita ob prazniku

1. maja

vsem delovnim ljudem,
še posebej pa opozarja cenjene
odjemalce na bogato zalogo
in konkurenčne cene

Kolektiv
TRGOVSKEGA
PODJETJA

IZBIRA
P T U J

poslovalnica
HAJDINA

čestita ob prazniku

1. maju

vsem delovnim ljudem,
še posebej
pa opozarja cenjene
odjemalce na bogato
zalogo in
konkurenčne cene

KMETIJSKA ZADRUGA V HAJDINI

čestita vsem
delovnim ljudem
ob vseljudskem prazniku
1. maju

Istočasno priporoča v nakup vse vrste kmetijskih pridelkov, ki jih ima vedno v zalogi. Te pridelke tudi odkupi po najvišjih dnevni cenah. Kmetovalce oskrbuje tudi z vsem reprodukcijskim materialom in opravlja vsa poljska strojna dela in prevoze.

V svrhu čim večjega hektarskega donosa se priporoča z ugodno pogodbeno proizvodjo.

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
1959/1960

373.3(497.12 Hajdina)

0208831,3

KUJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

COBISS ◦